ऋतुकाले स्वकां भार्य्यां गच्छंता या मनीषिणां । परस्त्रीभ्यो निवृत्तानां तां गतिं व्रज पुत्रक ।
साम्ना ये सर्व्वभूतानि पश्यन्ति गतमत्सराः । नारुन्तुदानां क्षमिणां या गतिस्तामवाप्नुहि ।
मधुमांसनिवृत्तानां मद्याद्दम्भात्तथाऽनृतात् । पेरापतापत्यक्तानां तां गतिं व्रज पुत्रक ।
ह्रीमन्तः सर्व्वशास्त्रज्ञा ज्ञानतृप्ता जितेन्द्रियाः । यां गतिं साधवो यान्ति तां गतिं व्रज पुत्रक । २७६५
एवं विलपतीं दीनां सुभद्रां शोककर्षितां । अन्वपद्यत पाञ्चाली वैराटीसहिता तदा ।
ताः प्रकामं रुदित्वा च विलप्य च सुदुःखिताः । उन्मत्तावत्तदा राजन् विसंज्ञा न्यपतन्क्षितौ ।
सोपचारस्तु कृष्णश्च दुःखितां भृशदुःखितः । सिक्ताऽम्भसा समाश्वास्य तत्तदुक्त्वा हितं वचः ।
विसंज्ञकल्पां रुदतीं मर्म्मविद्धां प्रवेपतीं । भगिनीं पुण्डरीकाक्ष इदं वचनमब्रवीत् ।
सुभद्रे माशुचः पुत्रं पाञ्चाल्याश्वासयोत्तरां । गतोऽभिमन्युः प्रथितां गतिं क्षत्रियपुङ्गवः । २७७०
ये चान्येऽपि कुले सन्ति पुरुषा नो वरानने । सर्व्वे ते तां गतिं यान्तु याऽभिमन्योर्य्यशस्विनः ।
कुर्य्याम तदयं कर्म क्रियासु सुहृदश्च नः । कृतवान् यादृशं ह्येकस्तव पुत्रो महारथः ।
एवमाश्वास्य भगिनीं द्रौपदीमपि चोत्तरां । पार्थस्यैव महाबाहुः पार्श्वमागादरिन्दमः ।
ततोऽभ्यनुज्ञाय नृपान् कृष्णो बन्धूंस्तथाऽर्ज्जुनं । विवेशान्तःपुरे राजंस्ते च जग्मुर्यथालयं ।
इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्व्वणि प्रतिज्ञापर्व्वणि सुभद्राविलापे अष्टसप्ततोऽध्यायः ॥ ७८ ॥
॥ सञ्जय उवाच ॥ ततोऽर्ज्जुनस्य भवनं प्रविश्याप्रतिमं विभुः । स्पृष्ट्वाम्भः पुण्डरीकाक्षः स्थण्डिले शुभलक्षणे । २७७५
सन्तस्तार शुभां शय्यां दर्भैर्व्वैदूर्य्यसन्निभैः । ततो माल्येन विधिवल्लाजैर्गन्धैः सुमङ्गलैः ।
अलञ्चकार तां शय्यां परिवार्य्यायुधोत्तमैः । ततः स्पृष्टोदके पार्थे विनीताः परिचारकाः ।
निशायां नैत्यिकं चक्रुर्नैशन्त्वैयम्बकं बलिं । ततः प्रीतमनाः पार्थो गन्धमाल्यैश्च माधवं ।
अलङ्कृत्योपहारन्तत्रैशं तस्मै न्यवेदयत् । स्मयमानस्तु गोविन्दः फाल्गुनं प्रत्यभाषत ।
सुप्यतां पार्थ भद्रन्ते कल्याणाय व्रजाम्यहं । स्थापयित्वा ततो दास्यान् गोप्तॄंश्चात्तायुधाञ्चरान् । २७८०
दारुकानुगतः श्रीमान् विवेश शिबिरं स्वकं । शिश्ये च शयने शुभ्रे बहुकृत्यं विचिन्तयन् ।
पार्थाय सर्व्वं भगवान् शोकदुःखापहं विधिं । व्यदधात्पुण्डरीकाक्षस्तेजोद्युतिविवर्द्धनं ।
योगमास्थाय युक्तात्मा सर्व्वेषामीश्वरेश्वरः । श्रेयस्कामः पृथुयशा विष्णुर्ज्जिष्णुः प्रियङ्करः ।
न पाण्डवानां शिबिरे कश्चित्सुष्वाप तां निशां । प्रजागरः सर्व्वजनं ह्याविवेश विशाम्पते ।
पुत्रशोकाभितप्तेन प्रतिज्ञातो महात्मना । सहसा सिन्धुराजस्य वधो गाण्डीवधन्वना । २७८५
तत्कथं सुमहाबाहुर्वासविः परवीरहा । प्रतिज्ञां सफलां कुर्य्यादिति ते समचिन्तयन् ।
कष्टं हीदं व्यवसितं पाण्डवेन महात्मना । स च राजा महावीर्य्यः पारयत्वर्ज्जुनः स तां ।
पुत्रशोकाभितप्तेन प्रतिज्ञा महती कृता । भ्रातरश्चापि विक्रान्ता बहुलानि बलानि च ।
धृतराष्ट्रस्य पुत्रेण सर्व्वं तस्मै निवेदितं । स हत्वा सैन्धवं सङ्ख्ये पुनरेतु धनञ्जयः ।
जित्वा रिपुगणांश्चैव पारयन्नर्ज्जुनो व्रतं । श्वोऽहत्वा सिन्धुराजस्य धूमकेतुं प्रवेक्ष्यति । २७९०